

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Pesebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravišstvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Na grobovih.

Predno zopet izide „Naš Dom“, obhajali bomo vseh vernih duš dan. Resen, otožen dan! Pokopališča, na katerih sta vladala celo leto tihota in sveti mir, bodo ta dan oživila. Trumoma bodo ljudje romali na kraj, kjer spavajo trudni zemljani večno spanje, opazovali tamkaj zrahljane in s cvetjem okrašene grobove ter jih močili s svojimi solzami. Ljubezen do pokojnih se ta dan zopet oglašja. Da, še je ljubezen, ki sega tudi čez grobove! To nam svedoči mnogi obiskovalci pokopališč na dan vseh vernih duš, svedoči nam to njih otožni obrazi, njih tiha iskrena molitev, njih skrite solze!

Na grobovih dragih pokojnikov.

Toliko ljudi počiva tam na hladnem pokopališču, s katerim nas je nekdaj vezala ljubezen in prijateljstvo! Ko so živeli, bili so nam tako dobri, tako blagi! Istinito smo jih ljubili, naše srce je bilo pri njih. A nemila smrt jih je odtrgala od nas in sedaj počivajo njih trupla tam na mirnem in tihotnem pokopališču, globoko, globoko pod zemljo. Ljubiti se pravi, komu storiti ali vsaj hoteti dobro. Ali mi ne moremo pokazati rajnim več svoje ljubezni, ki se na dan vernih duš zopet z vso močjo vzbuja v naših srcih? Njih truplom

ne, pač pa njih dušam, ki žive dalje v večnosti. Pomagamo jim lahko z molitvijo.

Dvigaj se torej na dan vernih duš iz naših prs vroča molitev za pokojnike pred prestol vsemogočnega Boga, bodi znak naše neomajane ljubezni do njih, bodi jim olajšanje in rešenje! Molimo ob grobovih predragih nam pokojnikov!

Na naših narodnih grobovih.

Ko mislimo na vernih duš dan, uhaja nam naš duh nazaj v davno minola stoletja. V duhu opazujemo življenje našega milega slovenskega naroda. Žalosten je ta pogled v preteklost nazaj! Koliko grobov vidimo!

Kjer stanujejo dandanes v ponosnih Alpah naši sosede Nemci, to vse je bila nekdaj naša slovenska zemlja. Slovenec je živel na tej zemlji, Slovenec ji je bil gospodar! Pa prihajati so začeli Nemci iz Bavarskega. Nemški knezi so zavladali nad nami. Slovenec ni bil več prost! Nemški ljudje so se naseljevali med nami. Slovenska posestva so prehajala v nemške roke! Nemški jezik se je šopiril med nami in se nam vsiljeval. Milodoneča slovensčina pa se je morala umikati! Če zremo na sedanje nemške pokrajine po avstrijskih Alpah, tedaj gledamo na grobove naše prostosti, našega gospodarstva in našega jezika. Otožno nam postaja pri srcu. To-

liko grobov, toliko grobov! Grobov naše lepe prošlosti!

Tudi dandanes še se nam kopljejo grobovi! Naš jezik se hoče zatreti, naša gospodarska neodvisnost se hoče uničiti. Vsiliti nam hočejo polagoma tuje jezike, slovenske domove spraviti v svojo oblast! Ali se hočemo udati svojim narodnim nasprotnikom? Nikdar in nikoli! Na noge, Slovenci, na branik za svoje svetinje, za svojo narodnost in gospodarsko neodvisnost!

Volitve na Koroškem.

Dne 16. oktobra je bil v Celovcu shod zaupnih mož iz cele slovenske Koroške. Bilo je zbranih nad 100 mož, večina kmetov, ki so se posvetovali, koga bi naj volili za poslance v deželni zbor. Po daljšem vsestransko razmišljanjem razgovoru so se postavili ti-le kandidati:

1. Za okraja Pliberk in Železno Kapljo naš izvrstni koroški rojak in zagovornik kmetijskih pravic kmet g. Grafenauer.

2. Za okraja Velikovec in Dobrlaves č. g. Val. Podgorc, ki je dosedaj neustrašno in razumno se vojskoval za slovensko kmetstvo ljudstvo.

3. Za okraja Celovec in Borovlje g. Ure, kmet in župan v Šmartinu pri

Jesen.

J. P.

Lep dan je. Solnce siplje svoje žarke mogočno na zemljo, a hladna sapica veje od jutra in izjednačuje toploto. Sem od vasi pa se sliši milo čivkanje lastavic in glasni hrup bosopete vaše mladine. Kvisku na širokotrebušast zvonik zijaje kričijo z žarečimi obrazi: „Lastavke že gredó, že se zbirajo!“ In res je polna lina ljubkih teh živalic, ki so nam vedno bile kaj mile družice. Srce nas boli, ako je gledamo, kako se pripravljajo na odhod. In kakor bi umele našo žalost, poslavljajo se tako otožno od vaše lipe, od svojega domovja pod slamnato streho in od prijaznih vaških hiš, ki so raztresene med zelenjem; še enkrat glasno, slovesno zadrobne, potem pa polagoma izginejo v daljavi.

To je oni otožni jesenski čas, ki ne spominja samo rahločutne lastavke, ampak i marsikatero drobno pevko, da so v daljni južni strani srečnejši kraji, koder solnce v obilnejši meri pošilja svojo milobo na zemljo, koder vse cvete in zeleni, ko pri nas že snežena odeja krije hribe

in plan. A pri nas postaja ljubko solnce vedno bolj otožno, in zdi se nam, kakor da bi se hotelo tudi ono pomikati z lastavkami od nas, kajti ne plava več tako dolgo po sinjem nebu in ne dviguje se več tako mogočno in visoko nad nami. Mrak prevladuje mogočno dnevno zvezdo, in siva megla prikriva veličastno nebo luč. Ostra sapa nastopa pogostoma in ožmikuje dolge megle, da se po ves dan cedi dež iz njih.

Polja so prazna, kajti dolgo je že od tega, odkar je rudečelična ženjica s podvihanimi rokavi in s srpom v roki mahala po zlatorumenem žitu. Ostro strnišče pokriva še tuintam njive. Po razorih pa pohaja brezčutni lovec in nabija hladnokrvno izpraznjeno cev z mrzlim svincom, pred njim pa skače suhoreber pes. Kaj pomaga plahi jerebici, katerej je bistro-roka ženjica podrla domovje, če se potika in skriva po razorih! Slednjič jo vendar zasledi in zavoha pasji nos. Tudi ona bi poletela daleč, daleč od tod, ali prekratke so njene peruti.

Pridni poljedelec že dolgo pričakuje lepega dne. In ko mu zopet prijazno pri-

vesla gorko solnce na azurno nebo, in ko pomladnja sapa napolnjuje steklenočisti zrak, tedaj gre v svoj vinograd in sadovnjak ter pobira sad, ki ga je toliko časa spremljal z žarkim upom. Bode-li tudi meni prispela jesen, ko bo dozorelo sadje, ki ga sadim v pomladni dobi mladeniški?

Travniki, ki so bili tako živahni in polni veselja, so prazni in pusti. Kje ste pisane cvetke, ki ste širile svojo vonjavo tako obilno, skoro preradodarno, kje ste lahno-krili metulji, ki ste se gibali tako veselo od cvetke do cvetke ter srebal sladčico iz njih, a kje ste neutrudne bučelice, ki ste imele toliko posla v pisanem svojem vrtu? Vem, kaj vam je. Oni svitli biseri, ki so se svetili in bliščali pomladnega jutra vam, cvetkam, na glavi na milijone in milijone, izpremenili so se v blede mrtvaški prt, ki vam pokriva nežna zvenela trupla; oni prelestni zrak, ki je nosil vas, pisane metulje, postal je ostreji, in odreveneli so vam udje; a vam, marljive bučele, vzela je jesen nežne cvetke, iz katerih prs ste srebele sladki med.

Žalostno, otožno in tiho se širi jesen nad travnikom; a zopet bode prišel čas,

Celovcu. Tega zanesljivega slovenskega moža, ki je tudi odbornik slov. posojilnice v Celovcu, nehoti spoštujejo tudi naši nasprotniki, če tudi ga ne ljubijo.

4. Za beljaški in rozeški okraj je postavljen g. Eller, nadučitelj na Zili, morda edin izmed učiteljskega stanu, ki je na Koroškem zvest ostal do svoje starosti veri in jeziku svoje slovenske matere.

5. Za okraj Podklošter, Trbiž in Kanalsko dolino, kjer je prej bil izvoljen Grafenauer, se voli razumen in zanesljiv mož g. Ehrlich, poštar v Žabnici. — To so naši možje!

Gospodarske stvari.

Še nekaj o pripravljanju sodov.

Zadnjič smo govorili o sodih in sedaj še imamo par točk o tem spregovoriti. Če pomislimo, da je ravnanje s sodi jako važna stvar, na katerih obvisi skoraj poznejša dobrota vina, se pač ne boste hudovali nad mojo nadležnostjo. Pa pojdimo k točki:

Shranjevanje starih sodov.

Med nami je mnogo takih, ki poprej popijemo svoje vino, kakor pridelamo novega, ne pa da bi še imeli kje v kakem kotu dobre starine. Tudi jaz nisem nič boljši. Ravnati se moram, akoravno skrivaj, da me ne opazijo, po pesmici:

Pijmo ga pijmo,
Dokler živimo ...

In dokler ga imamo, še naj pristavim, ker večkrat pride, da še živimo, pa ga nimamo, ali pa manjka dovoljenje finančnega ministra, si ga priskrbeti. Pa mnogi torej ne osnažijo praznih sodov, temveč k večjemu le nekoliko oplahnejo in ga pustijo ležati ali pa ga zvalijo v kak kot, kjer čaka družega leta. Sod je med tem časom oplesnel in se skisal, in ako se potem še tako dobro skuha, je nevarno ga napolniti z vinom. Še več; tudi taki se dobijo, ki pustijo ležati par litrov vina v sodu ali droži, češ, da bo vedno nekaj notri. Kako se popravijo skisani sodi, smo že v prejšnji številki govorili. Da pa se izognemo temu delu, ravnajmo s starimi sodi tako-le:

Po odtakanju vina se sod sprazni, potem pa tako dolgo z vodo opira, da teče čista voda iz njega. Če je bilo mnogo drož, se naj s krtačo ali z drobnimi ka-

menčki umiva. Z verigo umivati ne priporočam, ker se lahko pripeti, da ostane košček železa kje in pride v vino, ki potem dobi črno barvo. Ne rečem pa, da se ne sme umivati z verigo, ali priporočljivo ni. Najboljši so kamenčki. Tudi od zunaj se sod lepo osnaži. Potem se obrne na veho, da odteče vsa voda. Ko se je to zgodilo, se sod dobro zažveplja in trdno zamaši, da ostane dim v sodu. Sod lahko leži več mesecev in bo vedno ovinjen ostal, in tako družega ni treba, kakor da ga s čisto vodo oplaknemo in vino se lahko brez vse skrbi natoči v njega. Kdor pa ne žvepla starih sodov, bo imel vedne sitnobe z njimi, ter bo vedno v nevarnosti, da se ne pokvari.

Stari, suhi sodi

so tudi križ za vinorejca. Vino, ki je v sodih, kateri leže prazni na presuhem prostoru, dobi zopern okus po suhem hrastovem lesu. In ako se ne jemlje ta napaka v počev, uničen je trud celega leta. Kdo bo pa pil vino, ki ima suh okus?! Taki sodi se morajo, preden se napolnijo z vinom, večkrat s kropom in nazadnje z vinom skuhati, kakor novi, še le potem so spet za rabo.

Kako popravljati plesnive sode?

Vino v plesnivih sodih dobiva presneto zopern okus po plesnivcu, in mine me hipoma vsa žeja in veselje, če mi zdrži kaj takega po grlu. Večkrat sem že omiloval ljudi, ki so trdili, da ima njih vino poseben okus po gori ali goricah, kjer je rastlo. Ko sem ga pa poskušal, sem hvalil Boga, da mi niso več dali; tudi skopost je včasih dobra. Vino je bilo plesnivo, da je bilo kaj.

Vsak sod se mora dobro pregledati, predno se naliže vanj vino. Če je plesnivec že žolte barve in je les pod njim že črnkast, kaže, da sod ni več za rabo; najboljša je, če se celi sežge. Vsako vino bi po njem dobilo najgrši okus, in se na noben način ne dalo ozdraviti. Le če je plesnivec še bele barve in les pod njim črn, se da sod popraviti po več načinih.

a) Daj par kilogramov (tu se ne gre na število, ampak daš kolikor se ti zdi) neugašenega apna v sod, ga v njem gasi, valjaj ga sem in tja, ter ga splakni s čisto vodo. Skuhaj na soljeni vodi orehovo

perje in brinove jagode, vlij ta krop v sod, ter ga 3—4 ure pusti v njem; potem splakni sod z vročo vodo in ga močno žveplaj.

b) Sod, kolikor se da, dobro osnaži, ga namaži znotraj z apnom in počakaj, da se apno na lesu osuši. Potem vzami hudičevo olje ali kakor se pravi tudi žvepleno kislino, pol kilograma na sod, dolij varno in počasi 10 kilogramov vode (10 litrov); pa počasi, pravim, ker če se naglo vlije hudičevo olje v vodo, se preveč razgreje, sikne na vse kraje in te lahko poškoduje. To mešanico vode s hudičevim oljem vlij v sod, in ga prekotaj; apno pa se bo v tekočini razmočilo. Sprazni sod, ga splakni z vročo vodo in ga žveplaj.

c) Če plesniv sod napolniš z droži, tudi odpraviš plesnivce.

d) Vzemi na 600 litrov vode 1 kg hudičevega olja, vlij ga v sod, katerega potem pridno prekotaj, da premoči vso notranjo steno. Nato se sod z vročo in hladno vodo večkrat splakne in zažveplja.

Če si splesneli sod na ta ali oni način popravil, vendar bi ne bilo varno v njega natakati staro vino, — rajši ga naliž z meštom.

Genjeni bralec bo morda vprašal, kaj je to: hudičevo olje? Morda ga dela res sam hudič v peklu in ga donaša sem. Pa ni eno ne drugo. To je čisto navadna tekočina, samo razje vse, kamor pade kapljica, in hudo strupena je. Še za jezike starih klepetulj bi bilo nevarno mazilo. Pa brez zamere!

Društveno življenje po zimi.

Po leti navadno življenje po društvi ni živahno. Čuditi se temu pač nikakor ni. Ljudje v vročini nimajo niti časa, pa tudi veselja ne zahajati v društva. Zameriti jim pač to ni. Bodisi kmetovalec, bodisi delavec, vsakdo gre po leti rad na zrak, v prosto naravo. Drugače je to pač po zimi. Zima, spomlad in jesen so letni časi, v katerih naj društva izvršujejo eno svojih glavnih zadač: pouk in zabavo našemu ljudstvu. Kako to izvršiti, je namen našemu sestavku.

Blagajnik.

Prvo in glavno delo izvrševati ima društveni blagajnik po zimi. Pregleda naj natančno knjige in imej v evidenci one, ki so s članarino na dolgu. Blagajnik naj za to vedno skrbi, zlasti pa v zimskem času. Pazi naj, li kdo samo zato ne pohaja društva, ker je s članarino na dolgu. Lepo, taktno in z vso vstrajnostjo opominjaj blagajnik slabe plačnike na njihovo doležnost napram društvu. Blagajnik imej vedno pred očmi, da je on eksekutor društva in naj bo časih tudi nadležen.

Predavanja.

Na vsak način naj društva skrbijo po zimi za predavanja svojim članom. Ravno znanstveno poljudna predavanja so ono sredstvo, s katerim se ljudstvo vzgoji. Predavatelji naj imajo vedno pred očmi, da so nepolitična društva vzgojevalnice članov za resna gospodarska društva, zato naj ne zamude v svojih predavanjih poudarjati važnost združne misli. Nadalje moramo računati tudi z dejstvom, da živimo Slovenci sedaj v času kulturnega boja in zato naj bodo predavanja tudi

ko bode poln rajske milobe in veselja. Kako lepo nas opominja ta prikazen narave: «Ne obupaj, kadar viharno pluskajo valovi življenja ob te, zopet se umirijo, in zopet se ti vrne sreča in veselje v bolno dušo; kajti veselje in žalost menjavata od vekov!»

Siva vrba, ki muzevi ob potoku, izgubila je skromno svoje zelenje popolnoma, in le votlo deblo štrli, plašeč te, kvišku. Ko pa začne rumeneti perje dreves, ko se drevo za drevesom osiplje, tedaj še le prav čutimo, kako gine zadnje veselje. Le temnozeleno smrečje in borovje varuje še gozd enoličnosti, in sekira poje po njem, da se razlega daleč na okrog.

A kaj še zeleni ondi ob parobkih gozda ter nas s svojim zelenjem navdaja z upanjem? Bršljan in zimzelen sta, ki se družita tam, in ki se njima mlado perjiče tako sveti od daleč. Tudi pomladi sta ondi zelenela, in rudečelična otroka, mlada deklica in zal deček, sta tam posedovala

ter pletla vence, kitila vmes najlepše cvetke ter si jih devala med kodraste lasce. Bila je pomlad — a tudi njima je skalila nemila jesen vso srečo. Otožna prihajata tudi sedaj na ono mesto in točita grenke solze. Skrbno nabirata bršljan in zimzelen, da spleteta vence in ga zaneseta na vseh mrtvih dan na gomilo umrle matere. Vseh mrtvih dan, ki ima toliko pomena za nas! Saj so tudi oni, ki počivajo ondi na pokopališču, prestali jesen, in mrzla, bleđa zima jih je pripegljala tja, kjer

„bridke tuge, bolečine,
duhomorni trop skrbi,
žalovanje bridko mine,
potok solz se posuši.“

Tu na mestu miru in smrtnega spanja leskeče ob jesenskem času lučica pri lučici, a med orumenelim listjem oglašja se pomenljivi vzdih jeseni: «Vse na svetu je minljivo!»

sredstvo za širjenje krščanske zavesti. Potom predavanj dobodi ljudstvo zavednost in odločnost napram vsakomur zagovarjati krščanska načela in pa proti prav vsakemu zabavljaču, naj si že potem ta bode katerekoli barve.

Časopisje in govorniški krožki.

Vsako nepolitično društvo mora imeti časopisje in knjižnico. Ravno časopisje nudi dovolj priložnosti za poučne razgovore. Zlasti razboritejši člani, ki so gotovo v vsakem društvu in ki tvorijo takorekoč v vsakem društvu, naj bi se razgovarjali o kvas, dnevnih vprašanjih, ki jih čitajo v časopisju. V razgovoru, v obliki debate se bistri um, vzgoje se neustrašeni agitatorji za dobro stvar. Društva naj tudi skrbijo, da bodo časopisi krožili med člani, to je, priporočati jih v kraju, kjer so člani iz več vasi v enem društvu. Tudi knjižničar naj obrača vso skrb na knjige. Naše ljudstvo strastno rado bere vse, kar dobi v roko, zato naj društvena načelstva obračajo vso pozornost na to, da se v knjižnici ne bodo nahajale slabe ali pa še celo pohujšljive knjige! Zeleti je, naj bi slovenska krščansko-socijalna zveza prav kmalu pričela z izdajanjem poučno poljudnih povestij in izdala zapisnik dobrih knjig.

Strokovno-stanovski pouk.

Nekaj družega je gospodarska organizacija in zopet nekaj družega strokovna stanovska organizacija. O strokovni organizaciji se je svoj čas že veliko pisalo in doseglo tudi nekaj vspeha, toda žalibog premalo. Vzrok je pač, ker živimo v ostrem političnem boju, kjer se izrabljajo mnoge naše moči. Toda tudi politično ozračje se bode še izčistilo in lahko bomo intenzivno delali na strokovno stanovski organizaciji. Toda tudi sedaj nikakor ne smemo spati spanje pravičnega. Edina rešitev našega ljudstva je strokovna stanovska zavest. V vsakemu društvu se mora po zimi vršiti stanovsko strokovni pouk. Med kmetičkim ljudstvom obsegaj ta zlasti praktično stran umnega gospodarstva in pa tudi praktični pouk v vodstvu gospodarskih združenj. Kmetijsko konsumnim društvom, mlekarjam, hranilnicam in posojilnicam naj vzgoje nepolitična društva voditelje. Zato mora biti pouk tudi v dopisovanju, knjigovodstvu, računstvu in pa tudi o spoznanju blaga. V krajih, kjer so v raznih društvih tudi člani delavci, naj se vrši v prvo pouk v splošno, ki naj posameznike pridobi za strokovno misel. Ko jih je več pridobljenih, naj se v društvu zasnije strokovni oddelek. Ta oddelek skrbi za delavsko pravno varstvo, delavsko strokovni pouk, podporo brezposlenim strokovnim tovarišem, upravlja lastno strokovno knjižnico in skrbi tudi za strokovni pouk svojim članom. Na vsak način se mora delavstvo strokovno združevati, če hoče, da se mu bode godilo bolje, kakor se mu godi. Zato naj pa tudi bode delavstvo požrtvovalnejše nego je v plačevanju društvene članarine, predpogoj uspešnega delovanja vsake in tudi delavske organizacije je, kakor tudi dolgočasno doni — denar.

Mladinska organizacija.

Vso pozornost naj obračajo društva na mladino. Žalibog, da je to polje po mnogih krajih še zanemarjeno. Za mladino

naj bi imelo vsako društvo svoj oddelek. Petj., telovadba, deklamacije, biciklistični krožki goje naj se po mladeniških oddelkih, naj se pa ne zanemarijo tudi predstave in tamburanje. — Mladino se pridobi s prijaznim občevarjem in pa z zabavo, nikdar ne s strogostjo in ošabnostjo, ki je je med nami, žal, še več ko preveč.

Konečne želje.

Naj bi ta sestavek vzbudil veselo in živahno društveno življenje po širni naši domovini. Krščanski Slovenci in Slovenke, pridno vstopajte, vestno plačujte društveno članarino, udeležujte se društvenega življenja, naš čas je hud, krščanstvu in slovenstvu sovražni duh se širi, kakor se še ni nikdar. Zato vsi na krov in združujmo se proti besnim sovražnikom naših svetinj vere in narodnosti v katoliško demokratičnih društvih. Izobraženci pa, ne sramujte se dela po društvih, vaša dolžnost je delovanje za versko-nravno-umstveno gospodarsko vzgojo našega ljudstva poleg političnega delovanja.

Razne novice in druge reči.

Slovenski volilci mariborskega okraja! Za mariborski-sentlenartski-slovenjebistriški okraja so slov. možje postavili kandidatom gg. Fr. Robiča, profesorja in in posestnika v Lembahu, ter J. Roškarija, posestnika v Št. Juriju v Slov. goricah. Slovenski volilni možje, tema dvema gospodoma oddajte dne 4. novembra svoje glasove! Nemškutarji si ne upajo razglasiti svojih kandidatov. Zakaj ne?! Ker vedo, da se njih kandidata ne dasta primerjati z našima. Še le v zadnjem trenutku prišli bodo nemškutarji, kakor tihotapei, povedali imena svojih kandidatov ter skušali narediti zmešnjavo med slovenskimi volilci. Toda, možje, ne dajte se zmotiti! Robič in Roškar sta moža, ki bosta brezdvomno z navdušenjem branila vaše kmetijske koristi. Saj sta sama posestnika in torej vesta, kaj je danes posestnikom najbolj potrebno. G. Roškar je popolnoma mož iz Vaših vrst, on je pošten slovenski kmet, kakor Vi. G. Robič je bil dosedaj kot poslanec vedno zavzet za Vaše potrebe. Spominjajte se njegovega velikanskega dela za znižanje zemljiškega davka, spominjajte se njegovih mnogoštevilnih podpor, ki jih je izprosil v potrebah za cele vasi in okraje? Kje imate nemškutarja, ki je že kaj takega storil? Volilni možje iz mariborskega, slovenjebistriškega, sentlenartskega okraja, zapišite brez strahu dne 4. novembra na volilne listke imeni: Franc Robič in Janez Roškar! Slovenski volilci na noče, zmaga mora biti naša!

Deželnozborske volitve na Štajerskem. Kakor slišimo, hoče slovenska stranka na Spodnjem Štajerskem nastaviti naslednje kandidate: Za mariborski-sentlenartski-slovenjebistriški okraj g. Franc Robič, veleposestnik v Lembahu, in Janez Roškar, kmetički posestnik v Št. Juriju v Slov. gor.; za ptujski-rogaški okraj g. dr. Franc Jurtela, odvetnik v Ptuj; za celjski okraj gg. dr. Ivan Dečko in dr. Juro Hrašovec, odvetnika v Celju; za šoštanjski-slovenjegraški-marenberški okraj gosp. Ivan Vošnjak, veleposestnik in tovarnar v Šoštanju; za brežiški-sev-

niški-kozjanski okraj č. g. Josip Zičkar, dekan in državni poslanec na Vidmu; za ljutomerski-ormoški-gornjeradgonski okraj se slovenski kandidat ni določil, ker se je g. dr. Rosina, na kojega se je skrajja mislilo, odpovedal kandidaturi. Volitve poslancev bodo dne 4. novembra! — V mestnih skupinah kandidirajo Slovenci: Za Ptuj, Ormož, Središče, Ljutomer dr. Miroslav Ploj, dvorni svetnik na Dunaju; za Slov. gradec, Slov. Bistrica, Šoštanj, Muta, Marenberg, Vuzenica dr. Ivan Mayer, odvetnik v Šoštanju; za Celje, Brežice, Laško, Sevnica, Gornjigrad, Ljubno, Mozirje, Zalec dr. Karlovček, odvetniški koncipient v Celju. Za mesto Maribor baje Slovenci ne bodo postavili svojega kandidata. Volitve iz mestne skupine so dne 7. novembra.

Slovenski jezik zmaguje! Slovenski celjski odvetnik dr. Juro Hrašovec je prosil v Celju za domovinsko pravico. Prošnjo je naredil seveda v slovenskem jeziku. Noben pameten Slovenec dandanes ne piše v drugem jeziku na urade nego v slovenskem. Nemški celjski magistrat pa ni ugodil prošnji, istotako tudi deželni odbor ne, kamor se je dr. Hrašovec pritožil. Razlog je bil, ker je prošnja bila spisana v slovenskem jeziku. Zdaj je dr. Hrašovec tožil pri državnem sodišču, katero je spoznalo, da sta obadva urada kršila državni osnovni zakon. Slovenski jezik morajo spoštovati uradi na Štajerskem. Slovenske župane opozarjamo, da mora tudi deželni odbor sprejemati slovenske vloge in da ne sme nikogar kaznovati zaradi slovenskih ulog.

V trgategv velevala... Črčki po vinogradih postajajo nevoljni. Prepevajo in prepevajo in ne morejo več spat, v trgategv velevala, a — nihče ne pojde brat! Letošnja trgategv! Krasno so se nastavili grozdi na trse in z veselim upom so pričakovali vinogradniki jeseni. Toda prihajale so bolezni in različne vremenske nezgode. Njih upi so se manjšali. Zdaj je prišel čas trgategv. Klopotei klopotajo, god sv. Terezije je minol, a grozdje še noče postati prav mehko. A vendar ni obupati. Solnce vedno in vedno zopet premaga mračno nebo ter pošilja z zadnjo silo svoje gorke žarke na odmirajočo naravo. Nemara se omehečajo še vendar le tudi zadnje trdovratne jagode in potem še lahko dobimo vino, ki je močno sladko!

Mohorjani za družbo sv. Cirila in Metoda! Kmalu dobimo knjige družbe sv. Mohorja. Ob tej priliki mora vsak ud nekaj krajarjev plačati za poštnino. Predlagam sledeče: Ker ima naša šolska družba sv. Cirila in Metoda prelepi namen za ustanovitvijo in z vzdrževanjem slovenskih šol ob mejah slovenskih varovati našo ljubo mladino potujčenja, pa jo Slovenci vse premalo podpirajo, tako da vsled pičlih dohodkov ne more povsod, kjer zatirani Slovenci prosijo pomoči, pomagati in staviti šol, zato naj bi družbi priskočili na pomoč vsi udje Mohorjeve družbe. Vsak se naj zaveže, da bo dal, ko dobi knjige, vsaj 1 krajar še za družbo sv. Cirila in Metoda — ako da več, še lepše in boljše za družbo — in v enem mesecu lahko družba samo iz lavantinske škofije dobi vsaj 5000 kron podpore. To lahko stori tudi najbolj revni ud družbe. Časi so hudi, družba potrebuje pomoči, mnogi naši bratje in sestre je prosijo. Zato vsi poverjeniki družbe sv. Mohorja opozorite na to

ude, ali smete ta krajar kar vračuniti v poštino. Narodni mladeniči in zavedna dekleta pa delajte na to povsod, da ga ne bo uda, ki bi ne plačal tega malega narodnega davka za ohranjenje slovenske mladine v krajih, kjer je velika nevarnost, da se nam vsled nemških ali laških sol popolnoma izneveri.

Novi bankovci. Dne 20. t. m. so izšli novi bankovci po 100 kron. Dolgi so 165 milimetrov, visoki pa 110 milimetrov. Napis je napravljen v osmih jezikih. Zajedno je finančno ministerstvo odredilo, da avsto-ogerska banka po 31. oktobru l. 1910 ni več dolžna sprejemati in zamenjati bankovcev po sto goldinarjev.

Znorela je 11. t. m. predpoludne v Mariboru v Perkovi ulici stanujoča 24 letna šivilja Antonija Fonda iz Trsta. Imenovana je prišla v trgovino Jožefa Šink in je tam razbijala s tako silo, da je začela močno krvaveti na rokah. Odpeljali so jo v opazovalnico v Trst.

Kako se vino prodaje. Iz Primorskega se nam poroča, da je sedaj tam trgatev in da bo vino vkljub deževnemu vremenu boljše od lanskega. Kupci ga plačujejo že po 15—16 gld. ali 30—32 K 100 litrov. Vinogradniki, ne dajte svojega mošta pod slepo ceno mešetarjem, temveč poizvedite prej natanko po ceni in dobrih kupcih.

Sv. Ilj v Slov. goricah. Kakor smo slišale, je v neki številki »Štajerc« napadal tudi nas Št. Iljska dekleta. Zakaj nas neki tako sovraži? Sicer ne vemo, a gotovo je tudi to, da zategadelj, ker si ga ne naročujemo in ga ne maramo. Ima nas za fihposove, od trdega kmetskega dela izdelane device. S tem nas zaničuješ in z nami vred zaničuješ naše težko kmetsko delo in kmetski stan. Me dekleta, ki se ubijamo in trudimo v potu svojega obraza za vsakdanji kruh, ne moremo imeti belih rok, kakor morebiti tiste, ki prebirajo tega umazanca. Me smo kmetska dekleta, vzrastle smo v vednem delu, ti pa nas zaničuješ z izdelanimi devicami! A mi smo ponosne na to, da znamo delati! Ve tovarišice! Ne ustrašimo se tega glodavca, ki gloda kakor črv ob slovenskih dekletih in fantih. Ne ustrašimo se tega, če nas ima za fihposove device. On pa niti devic nima, hungerpajarski pajek mu jih je vse razgnal. V lepem številu nas je že pri bralnem društvu, pa želeli je, da jih še pristopi več. Ustanovimo si tudi me dekliško zvezo po geslu: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino«, da nam mladeniči ne bodo pravili in nas vpraševali: »Dekleta, kje imate Ve vašo zvezo?« Vsem zavednim tovarišicam po slovenskem Štajerju prisrčni: Bog in domovina! Št. Iljska dekleta.

Sv. Rupert v Slov. gor. Blagovolite, gospod urednik, sprejeti tudi od nas ruperčih deklet pozdrav na preljudi »Naš Dom«. Število narodno zavednih deklet se je pri nas dokaj lepo pomnožilo, odkar se je na novo predramilo naše bralno društvo. Seveda še zaostajamo za našimi vrliimi mladeniči, a vendar korakamo za njimi, kolikor je v naši moči in se trudimo, da bi spasilna katoliško narodna ideja prodrila še v najzadnjo bajto naše prelepe župnije. Da imamo dovolj nasprotnikov, bi nam skoraj ne bilo potrebno omeniti, pa ker se ti nahajajo večinoma v našem krogu, ne moremo molčati. Njih strupeni jeziki se posebno radi razvežejo, kadar

se gre za pripravo kakšne gledališke igre. Takrat privlečejo vse na dan, kar je katera kedaj čula iz ust kakšnega umazanega »Štajercianca« in pravijo, da so ti nastopi preotrožji in neumni za odrasle. Pa drage mi sovrstnice, ne ustrašimo se teh napadov in hitimo ponosno naprej, po vzgledu drugih narodnih deklet. Naše delo je stokrat bolj častno, kakor delo naših nasprotnic, katere se itak z drugim ne morejo ponášati in bahati, kakor s svojim nemškutarskim »Štajercem«. Kaj rečete, gospod urednik, ako Vam povem, da ga neka županova hčerka kar po poti ob nedeljah iz cerkve pred seboj razprostira. (Za to je na razpolago dovolj prič). Čudno in smešno! — Me pa, predraga dekleta bralnega društva, delujmo na to, da se bo naše število v bralnem društvu pomnožilo, kjer se hočemo izobraževati za vrle rodoljubkinje in vzorne gospodinje. Naše geslo naj bo: Vse za vero, dom in cesarja!

Goricopoljska.

V Zrečah se je ustanovila »Družba Marijina« in se je slovesno vzprejemanje družbenikov vršilo minolo nedeljo. Mladeničev se je oglasilo 69, deklet pa 165, to je brez malega vsa »doma« bivajoča mladež. Cerkvene govore sta osrbela gospoda: tamošnji rojak Klančnik in Zdravljic, oba od Sv. Jožefa pri Celju.

Iz Dramelj pri Celju. Preljudi »Naš Dom«! Poročam ti s krvavečim srcem žalostno in pretužno vest, da nas je zadela velika nesreča. Oh, solze mi silijo v oči, ko pišem te-le vrstice. Ni jih več, pa jih ni, naših ljubih, lepih korundičev. Pet ali šest krasnih, mladih teh živalic je še pred kratkim vsakih 14 dni veselo priskakljalo v našo ljubo Dramljo, sedaj pa je postalo vse tako nekako tiho in otožno, ko so nas — o žalost! — zapustile te nedolžne stvarce. Samo ena živalica še prihaja semkaj, pa še tej se že majejo tla pod nogami. Pa še dve nevarni zverini imamo tukaj, eno majhno, eno pa veliko. Prvo zovejo veliki gospodje »Rodoljub«, mi navadni kmetje pa »Rodolumpič«, drugo pa »Slov. Narod«. Ta nevarna pošast je že velikokrat strašila po Dramljah. Hotela je tukaj kar pohrustati nekatere obče spoštovane osebe, posebno še preč. g. župnika, a je morala v svojo veliko jezo kmalu spoznati, da ima pre-slabe zobe. Sedaj se Dramelj boji, in le včasih še skrivaj pride k nam pogledat, kako se še kaj tisti gospod počutijo, ki so ji že več kot enkrat skoraj cel visoki greben odbili. — Veselo gibanje se je začelo posebno med našo mladino, ki bode v kratkem času združena ne samo v krasno se razvijajoči »Marijini družbi«, ampak tudi v »Družbi mladeničev«, »Dekliški zvezi« in »Čebelici«, ki se v kratkem ustanove. Tako bo naša mladina stopila v mogočni krog onih navdušenih, nadpolnih krščanskih mladeničev in deklet, ki so si napisali na svojo zastavo edino pravo geslo: »Vse za vero, dom, cesarja« in ki se hočejo vsikdar in povsod ravnati po zlatih besedah velikega Slomška: »Sveta vera bodi Vam luč, beseda materina ključ do prave omike.« Živela torej združena krščanska mladina! Tudi mi, drameljski fantje in dekleta, se Vam bomo pridružili in šli z Vami na skupno delo za sveto vero in narod, spoznavajoč, da bi bila največja grehota in sramota, ko bi nam sv. vero in milodoneči mate-

rini jezik, najdražje zaklade, ki smo jih prejeli od slavnih, junaških pradedov slovenskih, ugrabil izdajalski lažiliberizem, ali ptujsko nemškutarstvo.

Prodaja hmelja. V okolici Celja se je pridelalo letos okrog 14000 stotov hmelja, ki se je že razprodal. V začetku se je prodajal po 40—65 kron za 50 kg. Končne cene pa so narastle na 100 kron vsled tega, ker je bila na Angleškem in v Ameriki slaba letina.

Iz Petrovč pri Celji. Procesije dekliških Marijinih družb so med molitvijo in petjem prihajale v Petrovče že predvečer dne 6. vinotoka t. l. in sicer iz župnij Novacerkev, Dobrna, Šmartin, Vojnik itd. Lepo in ganljivo je bilo videti tudi zastavo, katero so tri dekleta nesla razprostrto. Drugi dan zjutraj proti 8. uri so zopet prihajala v procesijah dekleta iz Polzele, Sv. Jurja ob Taboru itd., potem tudi iz Celja in okolice. Že predvečer je bila cerkev Matere B. napolnjena, drugi dan pa natlačena. Glavno sv. opravilo s pridigo se je služilo prvo ob 8. uri zjutraj in drugo ob 10. uri slovesno. Petje je vodil gosp. Karol Bervar, učitelj orglarske šole v Celji. Ker se je takšna cerkvena slavnost v Petrovčah privikrat opravljala, zato so v znak veselja petrovški vaščani razobesili zastave raz svoje hiše, papeške, slovenske in cesarske. Zastavo je razobesilo tudi gospodarsko in bralno društvo »Gospodar« v Petrovčah, da na ta način pozdravi Marijine dekliške družbe. Velika zahvala se izreka od podpisanega v imenu Petrovčanov Marijinim dekliškim družbam. Posebna zahvala pa bodi voditeljem teh družb, da so si izvolili ravno cerkev Matere božje v Petrovčah za svoj shod. — Pričakovati je, da bi tudi slovenski fanti iz Marijinih družb naredili tak shod pri Materi Božji v Petrovčah. Takrat bi petrovški vaščani v pozdrav napravili več, kakor samo zastave rasobesili. Mogoče si kaj takšnega že prihodnje leto izmislijo fanti in njih voditelji. Trdna volja mora biti, in pa neustrašenost pred popačenim svetom, ki dobro stvar zaničuje, in vse se lahko stori za Boga, Marijo in za svojo domovino! — V Petrovčah, dne 16. vinotoka 1902. Anton Koren, župan in predsed. društva »Gospodar« v Petrovčah.

Iz Polzele. Dragi »Naš Dom«! Sprejmi od nas polzelskih deklet iskren pozdrav. Gospoda urednika pa prosimo, naj ne bo hud ter naj pusti majhen prostorček za nas! Tako rade čitamo tega mladega junaka, posebno pa se radujemo, če piše tudi kaj iz našega kraja, da nismo pozabljeni. Dne 7. okt. je bil v Petrovčah shod Marijinih družb celjske, novocerkovske in braslovške župnije. Tudi me polzelska dekleta smo z veseljem in v velikem številu obiskala ta shod. Dal Bog in Marija, da bi ta shod obrodil veliko zlahtnega sadu, da bi še po tem shodu bolj delale za Boga in domovino. Pa še nekaj bi Vam rade povedale, gosp. urednik. Tudi pri nas se nahajajo ljudje, ki imajo tiste tolste živalice, ki se rede od naših žuljev, katerim pravimo tudi »korundiči«. Sicer je tukaj strašansko slabo podnebje za to žival, ker skoro vsaka pogine, ki približi k nam. Nekaj starih, ki se jim je koža že utrdila, se je. Me polzelska dekleta pa sploh ne maramo tega ptujskega pritepenca. Toliko razuma že imamo, da spoznamo, kaj nam je v korist in blagor. Tebe, ljubi »Naš Dom«, se še bolj okle-

pamo in ti kličemo: obiskuj nas, vzpodbujaj nas na našem delovanju, brani nas proti hudobnim napadom nasprotnikov! Me polzelska dekleta obljublamo, da hčemo vse storiti v Mariji, vse po Mariji, vse za Marijo in milo domovino.

Polzelska dekleta.

Iz Vojnika. Ne sanja se vam ne, gospod urednik — ali kako se že pišete —, kako sem napenjal oči ter iskal po zadnji številki «Našega Doma» poročilo iz Vojnika, pa nikjer ni bilo ne črke. Veste, dvakrat so namreč igrali tam «Lursko pastirico», 28. sept. ter 5. okt. t. l.; zato pa sem si izprosil jaz, četudi sem bil in sem le tih opazovalec, nekoliko črnila in pero, da vam napišem par vrstic. — Da ste jih videli, kako krasno so obežirali igranje vojniške mladenke to lepo igro. Sam Bog si jih vedi, odkod so se vzele te tako naravne osebe, vse od milostljive grofinje, pa Bernardke, pa Tilke, pa dol do tiste «godrnante», pa pristavke in pa gor do angelov rajske in lurske Marije; in čujte, rekli so mi, da so ta dekleta sploh prvo-krat na odru nastopile! Skoro neverjetno, zato pa tem večja čast jim. Ni me sram povedati, da sem se solzil pri teh ginljivih prizorih, in videl sem tudi obilo drugih poštenih ljudi, ki so se jim oči zarosile radostnega ginjenja. Hvala torej za te izborni predstavi vam, igralko, in vsem, ki so se trudili za njih prireditve. — Ako zdaj, kot tih opazovalec, sam sameat premišlujem ta znameniti dogodek, mi prihaja nekaj posebnega na um. Po neshetih krajih se že slovenska mladina zbira v čete ter družu v zveze, v katerih se izobrazuje in navdušuje, in to zlasti tam gori nekje na severni meji slovenskega ozemlja in zdaj že celo na tako tužnem Koroškem. A iz Vojnika — ki je vendar tako blizu slovenskega Celja — ni bilo doslej ne duha ne sluha o takih vestih! Ali res nimate tam zavednih krščanskih in slovensko mislečih mladeničev, ki bi si upali svoje notranje prepričanje tudi vedno in povsod javno pokazati? To vprašanje sem v duhu Vojničanom že večkrat stavil. — A zdaj menim, da je led prebit in srečen začetek storjen; zakaj, kjer so take moči, kot jih je pokazala vojniška «Lurska pastirica», tam se mora dati tudi kaj več doseči. — Zato pa odlagam zdaj pero poln hrepenenja in nade, da bi že kmalu poročal «Naš Dom» o živahnem gibanju in vrlem delu probujene vojniške mladine!

Tihi opazovalec.

Sv. Lenart nad Laškim. Veliko hudega nas je to leto zadelo. Imeli smo trikrat grozno točo, tako da je enkrat čisto pobelila tla in to 22. julija. Vsi pridelki so bili popolnoma uničeni. Vladala je grozna žalost. Tudi drugače so bile razmere pri nas grozno napete.

Iz Artič pri Brežicah nam pišejo: v gorici tukajšnjega veleposestnika J. Kovačiča našla sta se na eni rozgi dva grozda različne barve. Eden je temno-rudeč, drugi čisto bel, obadva pa popolnoma zreli. Gotovo nekaj posebnega. Ta dvojčka se shranita, da sta na ogled! Tudi ti, ljubi «Naš Dom» si jih lahko prideš ogledat! — «Naš Dom»: Žal, je predalet!

* * *

S Koroškega. Predzadnji «Naš Dom» je razložil, da bodo volitve za koroški deželni zbor letos tajne in direktne. Toraj

na listek je treba napisati natančno ime poslanca samega, ter ga djati na dan volitve v vrečko. Nihče nima pravice pogledati v listek, nihče ne bode vedel koga si volil. Zraven pa moraš prinesiti legitimacijo, to je spričevalo, da smeš voliti. Za tretji razred ali za kmečke občine sme voliti vsak posestnik, ki voli pri občinskih volitvah in ima najmanj plačati 8 kron cesarskega davka. Voliti sme vsak samo tam, kjer stanuje, pooblastila ne veljajo; tudi ženske ne smejo voliti ne osebno, pa tudi po oblastilu ne. V četrti kuriji, ki je na novo, sme voliti vsak možki, ki je star 24 let in stanuje že eno leto v občini, toraj kmetje, polnoletni sinovi, delavci in hlapci. Berači volilne pravice nimajo, tudi tisti posestniki ne, ki so pod kuratelom. Volilni listki in legitimacije, da ima volilec res pravico voliti, se vsakemu volilecu dostavijo od občine. Da se goljufati ne more, da vlada po okrajnem glavarstvu vsem enake listke. Kaj ne, dragi bralci «Našega Doma», volitev po taki postavi pa je dobra in pravična. Bila bi dobra za krščansko ljudstvo in za kmete, če bi liberalci še odpravili druge strašne krivice. Koliko plačaš davka, toliko pri volitvah veljaš. Po tem pravem nauku bi se naj ravnali, potem bi po pravici kmetško ljudstvo, ki plačuje največ davkov, imelo 29 poslancev ne pa samo 15. Sedaj pa so veleposestniki in mestjani s tržani skupaj spekli lep kruh samo za se, kmet pa naj pobira drobtine. Pravica, kje si? Nemškutarski liberalci je ne poznate. Potem pa je še druga velika krivica se zgodila Slovincem, da so se zvito in krivično razdelili okraj, na primer: Če bi okraj Borovlje, kjer imajo katoliški Slovenci večino, volil za se, bi dobili Slovenci svojega poslanca. Sedaj pa so ta okraj dodali nemško-liberalni celovski okolici, ki voli seveda liberalno in protikrščansko in uropali so nam poslanca. Če bi nadalje Dobrlaves in Železna kaplja volili skupaj, bi gotovo zmagali; sedaj volita skupaj dobrlovaški in liberalni velikovski okraj. Ni čuda, da morejo sedaj katoliški volilci obeh okrajev pridno in skrbno delati, da ne zmaga protikrščanski liberalci. In kje je pravica, da voli cela Spodnja Koroška samo 2 poslanca, najmanj bi morali dobiti 3. V četrti kuriji, tam se le so storili naši liberalni «Nacelnji» veliko potepijo. Če bi Slovincem pustili cel spodnji kraj sam, kar bi bilo pravično, bi zmagali gotovo v štirti kuriji. Sedaj pa nam vržejo celi nemški Celovec z liberalno okolico še zraven, da nemški mnogoštevilni glasovi slovenske potisnejo v kot. Slovensko Rožno dolino pa so vrgli v beljaški in paternijonski žakelj. To je nečastno in sramotno za Nemce, ki ob vsaki priliki povdarjajo, kako pravični da so. Nič ne de! Prišel bode dan, pravica bode zmagala in mora zmagati. Slovensko in krščansko kmetško ljudstvo na Koroškem bode spoznalo svoje «prijetelje» in na tla bode podrlo liberalne nemške trdnjave. Katoliški kmetje, Slovenci! Vsaj 10. novembra storite vsi svojo sveto dolžnost in volite krščanskega poslanca. Z božjo pomočjo za sveto krščansko pravično stvar!

Iz podjunske doline. Letošnje polletje se je za okraj «Dobrlaves» ustanovilo društvo veterancev, ki do sedaj šteje nekaj do 40 udov. Načelnik je nov lastnik Hofmanove grajščine v Mohličah, Eduard Till. Na rožnensko nedeljo so v Mohličah

obhajali cesarjev rojstni dan. Društvo samo ob sebi ima lep namen, hraniti v sreču bivših vojakov ljubezen do cesarja in se v boleznih mejsebojno podpirati. To je vse prav in lepo, dokler ostane vse v dostojnih mejah in dokler posamezni shodi nimajo za glavni svoj namen pijančevanja in pa rovat druge ljudi, kateri pa dostikrat niti pri društvu niso, in še drugih čestokrat političnih namenov. Hvala Bogu, da se so pri društvu dosedaj zraven tudi nekateri naši poštene možje, ki bodo ob pravem času znali braniti našo stvar, če bi treba bilo. Dal tudi ljubi Bog, da bi veteransko društvo ne postalo za nekatere rodbine in vasi začetek prepira in grdega pijančevanja, kakor so žalibog nekatera gasilna društva. Ko so nemški liberalci na Koroškem že skoraj povsod pridobili ljudstvo v svoje mreže, je rekel eden njihovih voditeljev: «Vrzmimo še bakljo prepira v lepo podjunsko dolino in začnimo s požarnimi brambami.» Začeli so in delo jim gre srečno izpod rok v nesrečo in škodo našega kmečkega ljudstva, kakor je znano dovolj. Upamo, da novo veteransko društvo po tej poti ne bode hodilo.

Sinčaves na Koroškem. Dne 5. oktobra so otvorili novo železnico Sinčaves—Železna Kaplja. Bil je deževen dan, kar pa ni branilo, da bi se vsa stvar ne vršila nekoliko slovesno; če druge prave slovesnosti ni bilo, vsaj lepo ovenčan je bil mladi novi konj. Pri slovesni otvoritvi ni bilo navzočega velikovskega okrajnega glavarja in kapeljskega župana. Nova železniška proga je ozkotizna, dolga je okoli 18 kilometrov. Vsi stroški znesejo šeststo- in petdesettisoč goldinarjev. Država je dala 50 tisoč, dežela 60, Grof Turn 70, rebrški fabrikant Engländer 8 tisoč goldinarjev. Ostalo so morali dati nekateri drugi. Železnica teče iz Sinčevasi mimo Dobrle—Goseljne in Žitaravesi, mimo Miklavca, Rebrce v Železno Kapljo. Kraj ob progi je kaj lep in mičen in ga smemo prištevati med najlepše kraje koroške zemlje. Na nekaterih mestih beljske doline med Miklavcem in Žel. Kapljo je proga zelo nevarna, vsaj na videz. Ali bode nova železnica dosedaj tihi, mirni podjunki in belski dolini srečo prinesla, kdo ve? Močno godrnjajo in so prizadeti vozniki. Mnogo zgube Dobrlovaščani, ki so se na vse kriplje branili proti novi železnici, zato morda sedaj niti prave postaje niso dobili. Na eni strani so zgubili v Dobrlevesi mnogo zaslužka, na drugi strani pa morajo tudi sedaj po vso «pakažo», ki jo morda iz Dobrlevesi po železnici dobe, hoditi v Sinčaves. Ta šiba bridko poje. Železniški vozovi imajo lepo zunanjo obliko; napravljeni so bili v Gradcu. Imena na postajah so povsod v slovenskem in nemškem jeziku. V Železni Kaplji, v trgu, ki mora izumreti, če ga danes ali jutri zapusti slovensko kmetško ljudstvo, tam so sila hudi radi tega, ker je na postaji tudi slovenski napis. Neznani junaki, ki so samo v temi korajžni, so ga zamazali. Radi slovenskega napisa župan Niederdorfer tudi ni sprejel vlaka, ki prihaja iz Sinčevasi opoldne v Kapljo, in se je že zjutraj odpeljal. To je bilo pač otročje; kakor se sliši, bi nekateri Kapeljčani prav nič ne žalovali, če bi se odpeljal njihov župan, znani agitator, za vselej. Kapeljčani, slovenski denarci vam diše, slovenska beseda pa vam smrdi, kaj ne? — V Železni Kaplji pa tudi radi tega niso z

veseljem sprejeli novodošlega vlaka, ker nova železnica Železni Kaplji prinaša še večjo škodo kakor Dobrlivesi. Vozniki, kateri so prej zaslužili lepe novce, sedaj lahko zaprejo. Koristi imajo lesotrčci in pa kopalšče Bela, ki se sedaj gotovo začne močno razvijati. Vlak vozi 4 krat sem pa tja; skrbelo se je za ugodno zvezo z južno železnico. Vožnja traja jedno uro in 6 minut. Iz Sinčevsi vozi predpoldne ob 11. uri in zvečer ob pol 9. Iz Železne Kaplje pa odhaja jutraj nekoliko pred 8. uro, popoldne pa ob pol petih. Dal Bog, da bi nova železnica ne prinesla nesreče vernemu ljudstvu, kakor žalibog drugod.

St. Lipš pri Rajniku. Dragi «Naš Dom»! Gotovo se ti ni nikdar sanjalo, da bi našel tudi v naš oddaljeni kraj svojo pot. Tudi tukaj smo zvedeli, kako vrio zastopaš ti pravice našega ljudstva; zato te naročimo in upamo, da boš se tudi med nami kmalo popolnoma udomačil ter nas budil iz narodnega spanja. Upajoč, da boš imel mnogo vspeha, te danes z veseljem pozdravljamo z domačim koroškim pozdravom: Bog te sprimi!

Škocijan na Koroškem. Četudi nam vreme ni bilo ugodno, vendar smo imeli na roženvensko nedeljo pri zborovanju Ciril in Metodove podružnice lepo slavnost na čast sv. očetu Leonu XIII. Č. g. kanonik Weis iz Velikoveca je govoril slavnostni govor. Krščanstvo se veseli, svet strmi, da ima katoliška cerkev ravno v času najhujše zmedenosti in najbesnejšega zatiranja tako spretnega vladarja, kakor je Leon XIII. Starček brez države in posvetne oblasti, brez vojakov ima moč in ugled, kakor noben vladar. Rim je cilj naše ljubezni, pa je tudi cilj najhujšega sovraštva naših nasprotnikov. Duhovščina nikakor neče vladati, ni vladeželjna, ona pri delovanju za časno srečo ljudstva spolnjuje želje in zapoved svojega papeža, ki kliče duhovščini: »Iz zakristije ven«. Če bi francoska duhovščina v politiki storila svojo dolžnost, če bi šla med ljudstvo in skrbela za poštene krščanske volitve, — ne bi bilo silovitega preganjanja krščanske vere po šolah. Krščansko ljudstvo, ubogaj svojega vladarja Leona XIII., ne beri in ne podpiraj slabih časnikov, temveč si naročuj časnike krščanske, ki so pri vsaki hiši pravi misijon. Lepe so bile misli, katere je razvijal izvrsten in učen govornik o krščanski cerkvi, ki ni nikdar nasprotovala napredku, temveč je bila zmiraj skala naše ljudske sreče. — Drugi je govoril mladenič, Pušnikov Jozej, ki je sicer prvokrat, pa vendar korajžno na veselje vseh govoril slovenski koroški mladini lepe besede. Napreduje vse, napredovati mora tudi slovensko kmečko ljudstvo, zaostati nikakor ne sme slovenski mladenič. Če so naši očetje branili sveto vero, če so oni ljubili slovenski jezik, zakaj bi ne ljubili vere očetov in jezika materinega slovenski mladeniči. Mladina bodi edina in poštena, izobrazuj se in čitaj rada poštene slovenske časnike, posebno pa sedaj, ko pridejo Mohorjeve knjige. Nazadnje je napil »brzen fant« še presvitlemu cesarju. — Tretji govornik, domači gospod kaplan, govori o novi volilni postavi, in povdarja ob enem, da zborovanja Ciril in Metodove podružnice nikakor nimajo namena, da bi se samo razveseljevali, temveč glavni namen je poduk. Politično šolano ljudstvo bo zahtevalo in znalo braniti svoje pravice, ki

jih najlože izvršuje pri volitvah. Nova volilna postava za koroški deželni zbor ima svojo dobro stran, mnogo več pa je krivice. Razdelite nam, liberalci, drugače volilne okraje, in na svoji zemlji smo gospodarji potem sami. Slovenski kmetje, bodite možje, k volitvi pridite dne 5 in 10. novembra polnoštevilno. Pivo, cigare in golaž naj Vam ne odločuje poslancev, temveč Vaša krščanska vest, ki Vas bode enkrat pred božjim prestolom ali branila ali tožila tudi glede volitev. — Po resnem delu zborovanja je prišel na vrsto veseli del. Popevali so domači pevci, potem pa so nas počastili s svojo navzočnostjo tudi gospodje pevci iz daljnega Beljaka. Žrtvovali so veliko ti gospodje, zatoraj jim vsa čast. Izmed njih je gosp. profesor Vank napil domačim pevcem-mladeničem in jih vspodbujal, naj tako lepo, kakor do sedaj, čislajo tudi v bodočnosti milo pesem slovensko, slovenskemu Korotanu v čast, sebi pa v veselje in korist. Popevala sta obadva zbora neumorno in ubrano. Pozabiti pa nikakor ne smemo g. jurista Havnika, reberski »Ožbeja«, o katerem že čevička vsako vrabče, da je vseh muh poln. Oj ta »starinar«, koliko nam je on znal pripovedovati o novem »fik fik cugu«, ki bezga iz Sinčevsi v Kapljo, kako zna on občudovati bučo polno slame in kako lepo pesmico o treh »žnidarjih« si on zna zapeti! Hvala prisrčna temu vrlemu gospodu, ki s svojo šaljivostjo umé razveseljevati ljudstvo, kakor malokdo. Udeležba je bila vkljub slabemu vremenu mnogoštevilna, prišlo je pridno ljudstvo iz domače, kamenjske in šentvidske fаре. In pripeljali so se od daleč tudi navdušeni vrli Globasničani, katero je domov grede hudomušno pral mokri dežek. Glejte, dragi bralci »Našega Doma«, tako živi lep del koroškega slovenskega ljudstva. Išče si počitka od težkega dela pri resnem poduku in pri poštenu veselici, odločno pa obsojamo ob takih zborovanjih vsak ples in pijančevanje, ki družega ne prinaša, kakor nesrečo in prepir. Z Bogom!

* * *

Hudo zimo prorokuje meteorolog profesor Ledohovski na Dunaju. Profesor pravi, da tako ostre zime, kakoršnja bo letošnja, že ni bilo petdeset let.

Metuzalem nove dobe. Dne 11. avgusta je slavil Ralph Bullock v Brooklyn-u svoje 104letno rojstvo. Starček je čvrst, kadi pipo in pije rad pivo. Še pred enim letom je delal na polju. Ima 10 otrok, 67 vnukov, 175 pravnukov in vsi so mu imenovanega dne častitali. V Ameriko je prišel pred 42 leti.

Židovski polk. V New-Yorku se je 250 mladih židov vojaški organiziralo, da zabrani pri židovskih pogrebi demonstracije. Bogati židje so temu židovskemu polku kupili puške.

Umetna toča. V severni Rusiji si ne store kmetje prav nič iz tega, da jim toča pobije zrelo žito, saj dobe izdatno odškodnino, ne da bi se morali še mučiti z žetvijo. Zdaj je zopet nekoč pobila toča, toda »žal« ne vse polje, in še to, koder je bila, ni pobila popolnoma. A zdaj so si jo izmislili. Peljali so na polje verige; dva moža, vsak na eno stran njive, sta stopila, razpela verigo in jo vlekla po — žitni njivi. Slučajno se je pripeljal mimo inspektor zavarovalne družbe in jih vprašal, zakaj to delajo. »Jutri pride inspektor

cenit škode, ki jo je naredila toča.« Baje tedaj kmetje niso bili zadovoljni z odškodnino.

Rast rastlin in električna luč. V grudnu lanskega leta je opazoval Couchet na platanah v Ženevi, da tisti vrhovi dreves, ki so bili zvečer obžarjeni od žarkov bližnje električne svetiljke, so ohranili sveže, zeleno listje, dočim je drugo listje že porumenelo. To se je opazovalo na več krajih in raznih ulicah. Toraj električna luč vpliva osvežujoče na rastline.

Domoljuben pes. Neki voznik pariškega omnibusa ima psa po imenu Lulu, ki ima trdne »politične nazore«. Ako mu zapove gospodar: »Naprej Lulu! skoči za Francosko!« tedaj začne pes navdušeno skakati čez plotove. Ako mu pa veli: »Naprej Lulu, skoči za Nemčijo!«, tedaj pa pes na zadnjih nogah obsedi ter s strašnim zaničevanjem zre na desno in levo.

Petleten fantič je ustrelil na svojo mater. V vasi Malo Poričje pri Nahodu na Češkem se je igral 5 leten deček mesarja Seidla z nabasanim samokresom, ki si ga je njegov starejši brat kupil. Natenkrat se sproži samokres in dečkova mati, v nogo težko ranjena, se zgrudi na tla.

Poživinjena žena. V Alberti-Irszi so dobili morilko 78 letnega stotnika v pok. Kolomana Horvatha, njegovo oskrbnico Julijano Ando. Priznala je svoj čin ter povedala, da je vzela ves denar in vrednostne papirje. Skoraj vse je dala morilka nekemu svojemu sorodniku za pogrebne stroške, umrl mu je namreč otrok. Poleg tega pa je izpovedala tudi, da je umorila preteklo leto desetletno deklico. Izvabila jo je s semnja v vinograd ter ji tam odsekala glavo. Na vprašanje, zakaj je umorila otroka, je odvrnila, da je imela pri tem veselje in užitek.

Rožni venec mesto klobase v zelji. Smukova Jera je bila sicer pridna gospodinja, samo preveč vihrasta je bila. Kadar je doma pričela opravljati svoja opravila, je vse pred njo letelo, tudi je v svoji vihravosti večkrat kaj pobila. Pa vse to je ni izučilo. Največ opravila je imela v nedeljo, ko je bilo treba iti k maši. Ko je že vkup zvonilo, je še le letela oblačit se. Ko je bila že praznično oblečena, je morala še vse pregledati po dvorišču, po hiši, in posebno v hiši je morala še vse pretakniti. Ko pride neko nedeljo k ognjišču in pregleduje lonce, zapazi, da zelju manjka še mesena klobasa. Leti v omaro po klobaso, držeč v desni roki molek (rožnivenec). Ko prinese klobaso, vrže na mesto klobase rožni venec v lonec z zeljem, klobaso pa obdrži v roki in hajdi k maši. Seveda je zamudila že veliko in cerkev je bila že napolnjena, tako da je morala ostati zadej med možkimi. Strgarjev Luka jo pogleda malo po strani in se zasmee, rekoč: »Jera, ali boš danes molila rožni venec na klobaso?« Zdaj se uboga Jera strese in smukne klobaso pod predpasnik. Ali stvar so poredni možki že zvedeli, in se začeli skoraj na glas smejeti. Ubogi Jeri ni ostalo drugega, nego da jo je popihala iz cerkve.

Za rožo — smrt. V Carskem selu je ruski car te dni na poti do nekega paviljona poklical na vrtu starega vrtnarja naj mu vtrga rožo, da jo ponese carici. Vrtnar je hitel proti carju z rožo v roki. Nakrat počil strel in vrtnar se zgrudi mrtev. Od vseh strani prihite redarji

Načelnik redarjev stopi pred carja ter izjavi, da je moral streljati, ker je odredba, da se vsako, redarstvu nepoznano osebo, ki se na 10 korakov približa carju, ustrelji. S solzami v očeh je odšel car.

Zaročnik morilec. Morilec grofa Bonmartinija dr. Tullio Murri se je nameraval v kratkem poročiti. Izbral si je za nevesto gospodično iz odlične rodbine Boncompagni. Dva dni po umoru ji je kupil zaročni prstan. Na to se je podal v Švico in potoval po svetu, dokler ni njegov oče naznanil preiskovalnemu sodniku strašnega dejanja.

Tri zlate poroke v eni rodbini so imeli v nedeljo, 12. t. m., v mali francoski občini Berrien. Trije bratje Gneener so na isti dan praznovali svoje zlate poroke.

Drzovit umor. V nekem hotelu v Carskojem Selu sta sedela dne 9. t. m. pri svoji mizi dva mlada, elegantno opravljena gospoda ter se živahno razgovarjala, ne da bi motila ostale goste. Hipoma pa jeden vstane ter gre k natakarju plačat za oba, potem pa pusti tovariša pri mizi in odide. Natakar je sicer zapazil, da je zaostali gost sedel z bolj sklonjeno glavo, a je mislil, da je preveč pil, ter sedaj a je mislil, da je dalje časa popolnoma nepremično sedel, so šli natakarji gledat, a so ga našli s prerezanim vratom mrtvega. Morilec ni nihče poznal.

Bolgarska junakinja. Leta 1877. udeležila se je boja v soteski Šipka tudi bolgarsko dekle, po imenu Markova iz Rule pri Vidinu. Po končani vojski se je omožila, a nosila se dalje moško nošo. Leta 1885 se je udeležila srbsko-bolgarske vojne ter se hrabro borila pri Slivnici. Zdaj se je udeležila kot veteran tudi obletnice na Šipki. Nosi še moško obleko. Njeno obličje je doslej lepo, ali poteze so trde, vojaške in polt je od starosti zgubana.

Lov na pošti. Na pošto v nekem dolenskem kraju na Kranjskem je zvečer pribežal navadni poljski zajec, o katerem pa poštar ni vedel, kaj da je. Slišal je namreč le šum. Ko so na njegov klic prihiteli oboroženi možje iz bližnje krčme ter oprezno odprli vrata, ki jih je prej za seboj varno zaprl poštar, uzrli so dolgo-uhno pošast pod mizo ter videli, da je le plahi zajec. Živalica je kmalu podlegla udarcem osramočenih strahopetcev.

Cin pijanke. Neki Alstrefski v Brooklynu v Ameriki je ležal v krvi na tleh in je rekel poklicani policiji, da je njegova žena v pijanosti zmerjala hčer; ko je pa isto branil, zabodla ga je žena večkrat z nožem. Zadnje so našli smrčečo na postelji. Policaj jo je prebudil in ji ukazal, da gre z njim na policijsko postajo. Potem se je obrnil proč od nje. V tem hipu je ista poskočila, zgrabila britev svojega moža in si prerezala goltanec od ušesa do ušesa, ne da bi jo mogli ovirati pri tem. Oba ranjenca so prenesli potem v bolnišnico, kjer so pa zdravniki rekli, da jima ni nikake rešitve več.

Turki sovražijo jerebice, ker so baje izdale preroka Mahomeda, ko se je enkrat skrivil v žito na polju, njegovim preganjalcem. Iz tega vzroka tudi noben Turek ne je jerebičjega mesa. Ravno tako je navada med Turki, da je kaznovan, kdor ubije jastreba, ki je Bogu posvečen. Kdor ubije pardala, je najprej 24 ur zaprt,

ker je ubil žival, katere se Bog poslužuje, da ljudi kaznuje, potem pa dobi od države denarno podporo, ker je človeštvo rešil enega sovražnika.

Vpliv narave. Neki Anglež je ujel mladega galeba, morsko ptico, ter ga odnesel na svoj dom v Notingham, kjer se je galeb kmalu privadil. V vrtu je hodil za svojim gospodarjem ter bil docela zadovoljen v tujem kraju. Nekoč mu je gospodar ponudil morsko ribo, prvič od tistega časa, odkar so ga ujeli. Hlastno jo je požrl, a takoj je vzletel ter izginil proti morju, ne da bi se vrnil več. Okus in duh morske ribe, s kojimi se redijo galebi, sta obudila v njem brezdomno nagon k naravnemu njegovemu življenju in galeb se je vrnil k prirojenemu svojemu stanovališču k — morju.

Brez pomoči.

V krčmi Remuša Vlačiča se hoče vse raznesti od veselja, to je življenje kakor v paradizu. Goslarji vlačijo loke po strunah, kakor bi je hoteli prepiliti, piskači pa napevajo svoje vratove, da se vidijo posamezne žile, kakor reke na zemljevidu. Fantje prepevajo, da se stresa strop, in plešejo čardaš, da postajajo lesena tla luknjičasta. Okoli miz pa sedijo gostje in zalagajo svoj želodec z raznovrstnimi jestvinami, kakor bi se že 40 dni postili. V želodec doše krače, pečene piščance, race, goske in puranino pa neprestano zalivajo s pravim medijumskim vinom s štridovske gore. Staršašinar ima ravno lep govor. Pozavčinu obliči skoro suha pogača v grlu, a hitro ji pride na pomoč s kupico vina.

A zakaj vse to? Zaradi tega, ker sta malo prej bila poročena Marjetkov Tonček in Fušova Francika. Po poroki gostje navadno ne gredo takoj na nevestin dom, temveč se podajo v hišo kakega znanca ali sorodnika, največkrat pa v krčmo, kjer med plesom počakajo, dokler ni doma vse pripravljeno, a takrat se odpravi cela vrsta v nevestino hišo, kjer se gostija obhaja po dva dni. Tokrat so šli v lepo in prostorno krčmo Vlačiča pri «dunajski nogavici».

V Medijumurju je navada, da zovejo vsakega neoženjenega «dečko», tudi ako ostane samec do svojega 50. leta. Tak je vedno «dečko», dela vsakojake bedastoče, kakor «dečko» in ostane «dečko». Mož postane stoprav še le tedaj, ko stoji pred oltarjem ter mu izvoljenka plakajoč poda svojo drhtečo ročico, da jo vodi in jej v ljubezni in trpljenju kaže pot, ter se z možko močjo brani proti vsem burjam življenja in varuje svoj dom nesreče.

V Medijumurju, pa tudi drugod radi vidijo, da nevesta pri oltarju joka. Izkušene ženiice pravijo, to pomenja srečni zakon, in jaz bi skoro rekel, da imajo prav. Dekle, ki stori ta važni in znameniti korak življenja s smehom na lici, ki vidi v zakonu samo med in mleko teči, ter lepo pisane metulje okoli letati, ki z lahkim srcem odhaja od matere, očeta, bratov in sester, kako bi neki ta mogla postati zvesta žena in dobra mati. Solze deklice, ki jih joče pred Bogom, so ganljive priče nežnosti njene duše in srca ter naznanjajo čisto ljubezen in srečo, ki čaka poročenca v zakonu.

Na gostiji pa, takrat se naj mladenka smeje, kolikor ji je ljubo; tudi Francika,

rudeča ko vrtnica, se smeje in veselje ji čitaš iz krasnih črnih oči.

Med tem splošnim veseljem se začne mali Štefek, Francikin najmlajši bratec, na vse grlo jokati. Godci so kar nehali piliti po strunah in piskači so spustili iz svojega vratu vso sapo. Naenkrat so vsi zbrani okoli Štefeka ter ga začno spraševati, kaj mu neki je, sedaj ko veselja ni konca ne kraja.

Od strašnega jokanja ne more niti ust odpreti, srčece mu bije v prsih, kakor da bi se mu hotelo odtrgati, a solze mu teko kakor dva potočiča po jednom in drugem ličecu navzdol za srajco, zapeto pod vratom in dalje na modri prslek. Tako žalostno se drži in milo gleda okoli po gostih, da so začeli zdvajati; kajti ako kdo v sredini med splošnim veseljem žalosten postane, to gotovo ni šala in mora svoj vzrok imeti.

Tedaj zagrglja nekaj komaj razumljivo in pokaže na svoj vrat ter reče s pretrganimi besedami:

«Do sem — sem poln — ne morem več jesti!»

Nekateri, ki ga niso razumeli in oni, ki so na druge strani mislili, ne pa na Štefeka nepravilno, so mislili, da je Štefeku gotovo kaka kost v grlu obtičala, ker kaže na vrat, in so še bolj plaho gledali okoli sebe, kakor bi hoteli vprašati jeden drugega, kaj pa bo zdaj?

Drugi pa, ki so ga bolje poznali in dobro slišali, so se začeli na vsa usta smejeti, ker je tako vestno spolnjeval današnjo dolžnost. Francika vzame svoj kakor sneg bel robec, obriše bratcu solzice iz oči in mu veli: «No Štefek, če ne moreš več jesti, pa si nadevaj v žepe, da bodo polni!»

Še le sedaj so opazili, da je Štefek debel kakor gospod notar. Vsi žepi na hlačicah, prsleki in na suknji so bili natlačeni, da so niti popuščale. Med solzami zavjaka spet:

«Ah, vsi žepi so že polni!»

Sedaj se v zmešnjavo vplete Tonček, ki je postal danes mož in kot tak bil dolžen to zadevo v roke vzeti in vsem pokazati, da je mož, ki nekaj razume.

«No Štefek», pravi on, «jaz bi šel domu, tam žepe izpraznil, pa zopet pribežal in napolnil — da, to bi jaz storil!»

Tu odgovori ubogi Štefek še vedno jokajoč:

«Saj sem bil že petkrat doma!»

Gostje se spogledajo ter mu ne vedo pomagati v njegovej stiski, tudi jaz mu ne znam svetovati. Mogoče, da se kateremu čitatelju smili Štefek, ter znabiti najde kakega novega doktorja, da mu za gostijo prišije nov želodec, ali mu morebiti da njegovo mlado življenje kak nasvet, jaz tega ne vem. A gotovo je, da čim stareji postajamo, tem manj potrebujemo; dobro nam je, za kar se prej niti zmenili nismo. Na zabave ne mislimo več, brez katerih bi v mladih letih niti živeti ne mogli. Na zadnje nam je ozka, iz šestih desk zbita hišica zadosti, o jelu in pilu pa itak ni več govora.

Listnisa uredništva.

Sv. Marija v Puščavi: Takih dopisov dobimo brezštevilno, za to jih ne moremo objavljati. Sicer pa nas veseli Vaše dejanje, le tako naprej! — Črešnice: O tej stvari nič! Sicer pa bi nas Vaš dopis spravil v kajho, po kateri pa nimamo prav nobenega hrepeneja. — Koroško: Dopisa iz Škocijana ni bilo mogoče več sprejeti, Pozdrav!

Najboljše in najcenejše

URE

se dobe pri

T. Fehrenbach,uraru in optikarju v Mariboru, gosposka
ulica št. 26 in dravska ulica št. 2.

Niklaste ure od 2 gld. 50 kr. naprej,
srebrne ure > 4 > — > >
ure budilnice > 1 > 50 > >
stenske ure > 2 > — > >
očala > — > 30 > >

Daljnogledi, zlatnina in srebrnina po to-
varniški ceni. 25 6—1

Moštne vage iz Klosterneuburga.

Zobozdravnik

dr. Viktor Kac

ordinira od 1. oktobra 1902

Maribor, Tegetthoff-ova cesta

št. 17. 24 3—1

Majhni darovi ne ohranijo samo
prijatelje ampak tudi odjemalce.

Kaj je najboljšo

priporočilo?

Kaj najpripravnejše

● **božično darilo** ●

trgovca za odjemalca?

Stenski koledar!

ker vsakdo hrani istega celo leto in je jako primeren.

Priporočilne stenske koledarje za trgovce
z natisom trvdke in voščila za novo leto, zelo lepo in okusno

izvršene v dveh barvah.

100 komadov	3 60 gld.
500	16 50
1000	30—

Vsak trgovec, obrtnik in podjetnik naj vzame samo enkrat za po-
skušnjo te koledarje in prepričal se bode, da ni primernejšega, boljšega
in cenejega priporočila in darila za njegove odjemalce.Pri naročilih prosimo razločno pisavo. Razpošilja se samo po po-
vzetju. Ako se pošlje svota takoj z naročilom, dopošlje se poštne prosto.**Tiskarna sv. Cirila v Mariboru, koroške ulice št. 5.**Naročila prosimo vsaj do konca meseca novembra. Na poznejša
naročila se ne zamore ozirati.**Pozor! na nakup za zimo!**

Ne konkurzno blago, ampak vedno svežo blago prodaja

Matija Stergar v Mariboru**Gosposke ulice št. 11**

nasproti Martincu

„pri zvezdi“**Matija Stergar v Mariboru****Gosposke ulice št. 11**

nasproti Martincu

„pri zvezdi“**Pristni flanel-barhet v vseh barvah meter po 25 kr.**

Sukno za moške obleke	mtr. po gld.	— 63 do — 85
Kranjski loden gladek in progast.	> > >	1— > 1 25
Pristno brnsko sukno za moške	> > >	1 80 > 2 80
(Ceig) za hlače, dvojne širokosti	> > >	— 55 > — 68
Različna sukna za obleke dvojne	> > >	> > >
širokosti	> > >	— 18 > — 25
More-sukno, čista volna	> > >	— 40 > — 60
Črn kašmir	> > >	— 40 > — 60
> atlas 140 cm širok za pred-	> > >	> > >
pasnike	> > >	— 50 > — 75
Črno sukno za obleko 120 cm široko	> > >	— 48 > — 60
Platno za matrace	> > >	— 40 > — 65
Šifon	> > >	— 15 > — 30
Damast-gradl	> > >	— 24 > — 35
Oksfort	> > >	— 16 > — 20
Belo platno	> > >	— 12 > — 20
Platneni robci, 1 ducat	> > >	1— > 1 50
Robci za otroke, komad	> > >	— 04
Platno za posteljske oprave 120 cm	> > >	> > >
široko	> > >	— 32 > — 38

Molinos za rjuhe 140 cm široko	mtr. po gld.	— 40 > — 50
Pristno platno za rjuhe 160 cm	> > >	> > >
široko	> > >	— 65 do — 75
Spodnje hlače iz barhenta	komad > > >	— 40 > — 60
> > > gradl	> > >	— 35 > — 40
Srajce iz Oksforda	> > >	— 58 > — 65
Jegrove srajce	> > >	— 45 > — 65
Bele srajce likane	> > >	— 89 > 1 20
Odeje	> > >	2— > 3—
Koce za konje	> > >	— 90 > 2—
Slamnjak širok	> > >	— 85 > 1—
Spleteni robci	> > >	— 55 > 2 50
Veliki robci za ogrnitev	> > >	1 20 > 3—
Kasnece robci	> > >	— 45 > — 65
Šali	> > >	— 55 > — 80
Moderce	> > >	— 50 > — 20
Nogavice za zimo	> > >	— 16 > — 30
Rokavice	> > >	— 20 > — 25
Obrisalke	> > >	— 18 > — 25

Moder in beli barhet 70 cm širok meter 20 kr.

Podšivi po najnižjih cenah!

Vsako naročilo se odpošlje točno in hitro po poštnem povzetju. Vzorci se zavoljo pomanjkanja časa ne pošiljajo.

K obilnemu nakupu vabi uljudno

Mat. Stergar.